

Dr. Soltész Elekné iskolaszervező munkássága Szatmári Lászlóné visszaemlékezése

Most, amikor dr. Soltész Eleknére, Erzsikére, a Józsefvárosi Zeneiskola alapító igazgatójára századik születésnapján emlékezünk, nem tudok meghatódottság nélkül gondolni arra a kapcsolatra, ami bennünket munkánk során jóban-rosszban összekapcsolt. Igaz barát, jó kolléga volt. Olyan munkatárs, akinek a legfőbb életeleme az értékes zene széleskörű megismertetése, megszerettetése. 1968-ban ehhez adott neki megfelelő háttérrel a fővárosi zeneoktatás átszervezése eredményeként létrejött Józsefvárosi Zeneiskola, ahová ő igazgatói megbízást kapott. Itt kezdődött munkatársi kapcsolatunk azzal, hogy Erzsike megkért, igazgatóhelyettesként segítsen őt a kerületi zeneoktatás megszervezésében és irányításában. (Ismeretségünk már korábbról, a Zeneakadémiáról datálódott, ahol ő tanulmányi előadóként segítette az ifjú tehetségeket). Eleget tettem a felkérésnek és együtt nekiláttunk az intézmény felépítésének. Nem volt könnyű feladat! Először is egy központot kellett kialakítani. A Somogyi Béla utcai általános iskola harmadik emeletének egy szerény szobácskáját kaptuk meg erre a célra. Ebből az irodából irányítottuk a 7-8 általános iskolában „albérlőként” működő zeneiskolai részlegeket. A helyiségek biztosításáért sok esetben ádáz küzdelmet kellett vívni. Hogy ez a küzdelem az általános iskolák munkatársaival és a kerületi vezetés illetékeseivel lassan kezdett kollegiális kapcsolattá nemesedni, az döntő mértékben Erzsike állhatatos, céltudatos, kitartó munkájának köszönhető.

Kezdetben hegedű, cselló, zongora, gitár, előképző és szolfézs tanszakokon tanulhattak a növendékek. Fontos feladatnak tartottuk a tanszaki fejlesztést, aminek eredményeként a választható szakok skálája a fúvósoktól a cimbalomig terjed.

Erzsike ápolta és szorgalmazta a szakmai kapcsolatokat. Ezek sorába illettek fővárosi és vidéki zeneiskolákkal (VII. és XIX. kerület, továbbá Zalaegerszeg, Leninváros [ma Tiszaújváros], Martonvásár, Sopron) közösen rendezett események. Emlékezetes marad moszkvai látogatásunk, ahol értékes szakmai tapasztalatokon túl sok szép élménnyel is gazdagodtunk.

Mint már utaltam rá, Erzsike tevékenységének fontos eleme volt az ifjú nemzedék széleskörű zenei nevelése, melynek egyik reprezentatív megnyilvánulása az ifjúsági szervezet által évente megrendezett kulturális szemle s benne a hangszeren játszó gyerekek szereplése volt. Hogy ez a megmozdulás szakmailag megfelelő színvonalra emelkedhetett, az jelentős mértékben Erzsike munkájának köszönhető, aki szakmai tanácsaival, szervező tevékenységével járult hozzá a sikerhez.

Nyugdíjba vonulása után fáradhatatlanul folytatta a zenével, zenei neveléssel kapcsolatos munkásságát, hiszen ez jelentette Neki az életet.

Az általa megkezdett munka folytatása valamennyiünk méltó feladata!

Jegyzet: Szatmári Lászlóné a VIII. kerületi Zeneiskola igazgatóhelyettese, majd dr. Soltész Elekné nyugdíjba vonulása után igazgatója. Visszaemlékezését a teremavató ünnepségen leánya Szatmári Éva, az intézmény jelenlegi igazgatóhelyettese olvasta fel.